

ÎNCHEIERE

07 noiembrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Nicolae Clima
Ion Druță
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către
Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Hîncești,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Societatea cu
Răspundere Limitată „Vergecom” împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul
Hîncești cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 iulie 2013, prin care a fost
admis apelul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Vergecom”, casată
hotărârea Judecătoriei Hîncești din 05 aprilie 2013 și emisă o nouă hotărâre prin care
acțiunea a fost admisă,

constată:

La 05 noiembrie 2012 SRL „Vergecom” a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Hîncești cu privire la contestarea
actului administrativ.

În motivarea acțiunii a indicat că Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Hîncești
a efectuat control fiscal total, în baza căruia la 24 mai 2012 a fost întocmit actul de
control nr. 5-658166-1658167.

Susține că la 06 iunie 2012 și-a exprimat dezacordul referitor la încălcările
fiscale descrise în actul de control, însă la 14 august 2012, Inspectoratul Fiscal de Stat
pe raionul Hîncești a emis decizia nr. 761 de anulare a unor puncte și modificarea altor
puncte din actul de control fiscal și decizia nr. 762 de încasare la buget a impozitelor,
taxelor, altor plăți și de aplicare a sancțiunii fiscale în sumă totală de 352 583,70 lei.

Menționează că la 11 septembrie 2012 a depus contestație pe marginea deciziei
în cauză, însă prin decizia Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Hîncești nr. 1131
din 09 octombrie 2012, contestația a fost respinsă, cu menținerea deciziilor nr. 761 și
762.

Consideră că deciziile nr. 761 și 762 din 14 august 2012 au fost adoptate cu
depășirea termenului de 15 zile stabilit prin art. 246 Cod Fiscal, fiind emise două
decizii asupra aceluiași caz fiscal, ceea ce nu se admite, iar adoptarea deciziei de

anulare/modificare în parte a actului de control fiscal, precum este decizia nr. 761, nici nu este prevăzută de art. 249 alin. (1) Cod Fiscal.

Mai indică că decizia nr. 762 nu putea fi adoptată înainte de realizarea dreptului de contestare a deciziei nr. 761.

Întru susținerea poziției sale invocă că potrivit art. 24 alin. (1) Cod fiscal, se permite deducerea cheltuielilor ordinare și necesare, achitate sau suportate pe parcursul anului fiscal, însă Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Hîncești nu a ținut cont de această normă și neîntemeiat a încasat impozitul pe venit și alte impozite.

Afirmă că incorect a fost determinată baza impozabilă la calcularea primelor de asigurări medicale și a contribuțiilor de asigurare obligatorie de stat, executarea deciziei contestate paralizând activitatea sa, fiind depozată de sursele financiare.

Solicită anularea actului de control nr. 5-658166, și 658167 din 24 mai 2012, deciziilor nr. 761 și 762 din 14 august 2012 și deciziei nr. 1131 din 09 octombrie 2012.

Pe parcursul dezbaterilor judiciare SRL „Vergecom” a depus cerere de completare a acțiunii, solicitând declararea nulă a deciziei Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Hîncești nr. 587 din 04 iulie 2012 de suspendare a executării deciziei cu privire la rezultatele controlului fiscal efectuat cu întocmirea actului de control nr. 5-658166, 658161 și inițierea unui control repetat pentru perioada de activitate 2008-2011, în scopul examinării dezacordului.

În motivarea cererii a invocat că, la referința sa, Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Hîncești a anexat decizia nr. 587 din 04 iulie 2012 de suspendare a executării deciziei cu privire la rezultatele controlului fiscal efectuat cu întocmirea actului de control nr. 5-658166, 658167 și inițierea unui control repetat pentru perioada de activitate 2008-2011, în scopul examinării dezacordului depus la 06 iunie 2012, pe cînd nu a existat nici o decizie cu privire la rezultatele controlului fiscal efectuat cu întocmirea actului de control nr. 5-658166, 658161, prin ce se atestă că prin decizia nr. 587 din 04 iulie 2012 fiind suspendată executarea unei decizi fantome.

Prin hotărârea Judecătoriei Hîncești din 05 aprilie 2013 acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10 iulie 2012 a fost admis apelul declarat de către SRL „Vergecom”, casată hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost admisă, fiind anulate decizia Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Hîncești nr. 587 din 04 iulie 2012 de suspendare a deciziei cu privire la rezultatele controlului fiscal efectuat cu întocmirea actului de control nr. 5-658166, 658167 și inițierea unui control repetat pentru perioada de activitate 2008-2011 în scopul examinării dezacordului și decizia Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Hîncești nr. 761 și 762 din 14 august 2012.

Prin aceeași decizie au fost anulate ca fiind ilegale actul de control fiscal total nr. 5-658166, 658167 întocmite de Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Hîncești la 24 mai 2012, decizia Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Hîncești nr. 762 din 14 august 2012 prin care s-a admis parțial dezacordului depus de SRL „Vergecom” și modificate pct. 1, 2, 3, 4, 6, 10 și pct. 21 prin anularea liniuței a treia, anulat pct. 8, 9 din actul de control fiscal total nr. 5-658166, 658167 din 24 mai 2012 și decizia Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Hîncești nr. 762 din 14 august 2012 asupra cazului de încălcare fiscală comisă de SRL „Vergecom”.

La adoptarea deciziei, în susținerea concluziilor sale, instanța de apel, cu referire la prevederile art. art. 219 alin.(1) și (2) Cod fiscal, a concluzionat că controlul fiscal

prin verificarea totală a fost efectuat la SRL „Vergecom” cu încălcarea procedurii stabilite, și anume, controlul fiscal a fost efectuat în incinta Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Hîncești, în baza documentelor contabile, dar nu și faptic și nu la fața locului precum prescrie norma citată.

La fel instanța de apel a constatat că deciziile contestate a Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Hîncești nr. 761 și nr. 762 au fost adoptate cu depășirea termenului de 15 zile stabilită de art. 246 alin.(1) Cod Fiscal calculat de la 06 iunie 2012 și nu a fost emisă decizia de prelungire cu 30 zile a termenului de examinare a cazului de încălcare fiscală, iar faptul că SRL „Vergecom” a prezentat la 19 iulie 2012 și 20 iulie 2012 trei registre a administratorului societății în care acesta separat de contabilitatea societății, a dus evidența porcinelor, mișcarea porcinelor, instanța a considerat că nu constituie temei pentru depășirea termenului de 15 zile stabilit pentru examinarea cazului de încălcare fiscală, deoarece aceste registre nu sunt acte contabile.

De asemenea instanța de apel a reținut că contrar art. art. 242, 243 Cod Fiscal, nu au fost invitați și Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Hîncești a examinat cazul în lipsa reprezentantului SRL „Vergecom”, fapt prin care ultimului a fost încălcat dreptul de a face cunoștință cu dosarul, să dea explicații, să prezinte probe, să formuleze cereri, să beneficieze de asistența avocatului, prevăzută prin normele enunțate, iar faptul înaintării acestor cerințe nu anihilează normele indicate.

Cu referire la decizia Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Hîncești nr. 587 din 04 iulie 2012 cu privire la suspendarea executării deciziei cu privire la rezultatele controlului fiscal efectuat cu întocmirea actului de control nr. 5-658166, 658167 și inițierea unui control repetat pentru perioada de activitate 2008-2011 în scopul examinării dezacordului, instanța de apel, prin prisma art. 207 alin.(1) și (3) Cod civil, a considerat ilegală în fond, fiind contrară prevederilor legii, deoarece este întemeiată pe o cauză ilicită.

La 10 septembrie 2013, Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Hîncești a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea în vigoare a hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o ilegală și neîntemeiată, emisă cu încălcarea normelor de drept material.

Întru susținerea poziției sale a invocat principiul 6 a Recomandării nr. R (84) 5 privind principiile de procedură civilă menite pentru ameliorarea funcționării justiției, adoptată de Comitetul Miniștrilor al Consiliului Europei la 28 februarie 1985, potrivit căruia decizia instanței de apel trebuie să corespundă tuturor normelor de drept, să fie clară, înțeleasă de părțile implicate în litigiu și să răspundă în mod sigur și expres la toate cererile și obiecțiile formulate de apelant și intimat, adică formulările din conținutul deciziei trebuie să corespundă exigențelor de corectitudine, certitudine, concretețe, deplinătate, claritate, consecutivitate, logică, elocvență, lipsă de rezerve, sobrietate, oficialitate și relevanță.

Susține că la 09 aprilie 2012 a fost inițiat un control fiscal prin metoda verificării documentare totale conform planului de lucru, în baza deciziei de inițiere a controlului fiscal nr. 1942 din 09 aprilie 2012, perioada supusă verificării fiind anii 2008- martie 2012, controlul fiscal fiind finalizat la 24 mai 2012 cu semnarea actului de control nr. 5-658166 și 5- 658167.

Menționează că controlul fiscal a fost efectuat prin metoda verificării documentare privind corectitudinea calculării și plenitudinea virării la buget a

impozitelor și taxelor pentru perioada 01 ianuarie 2008 - 01 ianuarie 2012, impozitul pe venit din activitatea de întreprinzător pentru anii 2008-2011 și TVA pentru perioada 01 martie 2011- 01 martie 2012, conform planului de lucru.

Apreciază drept eronate concluziile instanței de apel referitoare la metoda și locul verificării utilizate la efectuarea controlului fiscal, invocând în acest sens prevederile art. 218 Cod fiscal, potrivit căruia verificarea documentară se aplică atât în cazul controlului fiscal cameral (controlul fiscal la oficiul organului fiscal), cât și a celui la fața locului și constă în confruntarea dărilor de seamă fiscale, documentelor de evidență și altei informații prezentate de contribuabil cu documentele și cu informațiile referitoare la aceasta de care dispune organul care exercită controlul fiscal.

Susține că instanța de apel a anulat decizia nr. 587 din 04 iulie 2012 fără a indica motivele anulării.

Mai invocă că deși intimatul la 06 iunie 2012 în temeiul art. 216 alin. (8) Cod fiscal, a depus dezacord pe marginea actului de control, însă nu a anexat careva documente confirmative după cerințele de rigoare, drept urmare, prin decizia nr. 587 din 04 iulie 2012, a fost decisă suspendarea executării deciziei cu privire la rezultatele controlului fiscal efectuat cu întocmirea la data de 24 mai 2012 a actelor de control nr. 5-658166, 658167 și inițierea unui control repetat pentru perioada de activitate 2008-2011 în scopul examinării dezacordului asupra rezultatelor controlului fiscal.

Afirmă că decizia nr. 587 din 04 iulie 2012 este un act juridic de ordine publică ce se atribuie la categoria actelor administrative, motiv din care, consideră drept eronată concluzia instanței de apel precum că Decizia nr. 587 din 04 iulie 2012 este fondată pe o cauză ilicită prin prisma art. 207 alin. (1) și (3) Cod civil.

La fel, consideră drept neîntemeiată concluzia instanței de apel cu referire la anularea deciziei nr. 761 și nr. 762 din 14 august 2012 și reținerea în acest sens încălcarea procedurii stabilite de art. 219 alin.(1) și (2) Cod civil, și neefectuarea controlului fiscal prin verificare totală la fața locului, dar la sediul organului fiscal în baza documentelor contabile, deoarece controlul a fost efectuat prin metoda verificării documentare și nu prin metoda verificării totale, după cum a interpretat instanța de apel.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Hîncești nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Hîncești asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Hîncești ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Hîncești se consideră inadmisibil.

Decizia este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Nicolae Clima

Judecătorii

Ion Druță

Tamara Chișca-Doneva